

de mekanismer, og hvad vi kan gøre for at gøre det fristende at blive på arbejdsmarkedet. Så der er så mange elementer, vi skal nå.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Finansministeren siger, at man jo netop fra regeringens side har givet pengene til, at det offentlige selv kan fordele dem på det offentlige sundhedsvæsen. Det er netop det, man ikke har gjort. Man har lavet en række reguleringer for at sikre, at pengene går til privatisering på flere områder i stedet.

Så lige til det med beskæftigelsen, hvor ministeren siger mange pæne ord også om at skaffe indvandrere i arbejde, men man gør ikke noget som helst konkret. Det eneste, man gør hver eneste gang, er, at man straffer dem, der er arbejdsløse, i stedet for at skaffe noget arbejde, samtidig med at vi har en situation, hvor der er så meget arbejde, der burde gøres.

Der er så mange mennesker, der mangler et sted at bo. Der er så mange mennesker, der bliver nedslidte i den offentlige sektor, fordi de skal løbe alt for hurtigt. Der er behov for flere til at hjælpe med at passe børnene og de syge og de ældre. Det burde man ansætte nogle folk til.

Så nytter det ikke noget at piske de studerende til, at de skal hurtigere igennem studierne, når det, de kan se, er, at de, der bliver færdige, bliver arbejdsløse. Hvis ikke man kan sørge for, at folk kommer i arbejde, så nytter det ikke noget at sige, de skal komme hurtigere igennem studierne.

Så start med at skaffe arbejdet, og gør noget for det i stedet for at straffe dem, der er arbejdsløse.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg deler fuldstændig finansministerens opfattelse af problemet med dem, der i dag eller tidligere er kommet ind i førtidspensionssystemet, og vi skal gøre alt, hvad vi kan for, at tilsvarende situationer ikke opstår. Det er det, førtidspensionsreformen skulle hjælpe med. Vi har bare ikke set nogen resultater endnu, den er først lige trådt i kraft.

Jeg er også fuldstændig enig i, at vi må klappe de unge lidt på skulderen og sige, at de gerne må komme lidt hurtigere igennem studierne osv. Ligeså med integrationen. Der er bare ikke sket noget endnu, og vi er nu i 2003. Så er det jo

ikke heller et spørgsmål om de mennesker, der i dag ikke er med i arbejdsstyrken, det er også et spørgsmål om at have de rette kvalifikationer.

Der er godt 200.000 mennesker, der forlader den offentlige sektor i de kommende år, i år, næste år og næste år igen på grund af pensionering. Hvor er den arbejdsstyrke, der går ind og afløser dem? Det er ikke nok at have de gode hensigter. Vi så gerne nogle initiativer fra regeringen, som vi kunne tro på virkede, især når man har ført en økonomisk politik, der bygger på forventet efterbevilling.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Til fru Marianne Jelved må jeg sige, at vi altså må være enige om, at love skal have lov at træde i kraft, før de begynder at virke. Man har netop indgået forliget »Flere i arbejde«, som på mange områder er ganske gennemgribende, både med hensyn til hvordan man anviser arbejde, hvilke aktører, der er, og hvordan man i øvrigt håndterer problemstillingen.

Det må altså have lov at virke. Det er sjældent, jeg har set en lov, der virker, før den er vedtaget, med en enkelt undtagelse, nemlig strammingerne på asylområdet. Den virkede altså, før den var vedtaget. Men der er gode grunde til, at hvor man går ind og ændrer regelsættene, skal det have lov at virke.

Så er jeg bare glad for, at det er dem, der har visionerne og troen på fremtiden, der også har regeringsmagten. Det er jeg egentlig meget glad for. Jeg synes, det er den rigtige rollefordeling, at de, der ikke tror på, det lykkes, er i opposition, og de, der tror på, det lykkes, er i regering. Det synes jeg egentlig er en meget god rollefordeling. Sådan skal det vel altid som regel være.

Så må jeg sige til fru Line Barfod: Man skal lige huske, at de eneste penge, der forlader det offentlige sygehusvæsen, er dem, der betaler for patienter på private sygehuse. Hvordan kommer man på et privat sygehus? Der er to muligheder: Enten er man anvist direkte af et amt, der selv siger, at det kan vi ikke klare, og vi har en aftale med et andet sygehus, som løser opgaven for os som amt. Man bliver direkte henvist af amtet med det samme. Det går jeg ud fra er acceptabelt.

Den anden mulighed er, at man skal vente mere end 2 måneder, før man får retten. Så det, fru Line Barfod siger, er, at det er helt i orden, at der er nogle, der skal vente mere end 2 måneder.